

УДК 343.14

Осетрова О. С. – кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування Національної академії внутрішніх справ, м. Київ;
Сизоненко А. С. – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального процесу Національної академії внутрішніх справ, м. Київ;
Брисковська О. М. – кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування Національної академії внутрішніх справ, м. Київ

СИСТЕМА ПІДСТАВ ВИЗНАННЯ ДОКАЗІВ НЕДОПУСТИМИМИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Проаналізовано теоретичне та законодавче закріплення недопустимості доказів за визначеними ознаками. Досліджено класифікацію за суб'єктом доказування, стадією кримінального провадження, наслідками визнання доказів недопустимими. Розглянуто основні підстави визнання доказів недопустимими, систематизовано їх за певними критеріями.

Ключові слова: недопустимість, критерії, процесуальна форма, підстави, класифікація, провадження, стадія, сторона захисту, збирання доказів, потерпілий, представник юридичної особи, сторона обвинувачення, досудове розслідування, судовий розгляд.

У теорії кримінального процесу та правозастосовній практиці дискусійними є питання підстав визнання доказів недопустимими та їх класифікації. Це зумовлює необхідність здійснення систематизації підстав визнання доказів недопустимими за різними критеріями з метою формування уявлення про обсяг та зміст інституту недопустимості. Зазначене надасть можливість охопити всю сукупність правил про недопустимість доказів.

Метою цієї статті є розгляд системи підстав визнання доказів недопустимими на підставі аналізу норм Кримінального процесуального кодексу (КПК) України та правозастосовної практики.

У частині 1 ст. 87 КПК України закріплено поняття недопустимості доказів, згідно з визначенням якого головною підставою визнання доказів недопустимими є істотне порушення прав і свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, одержані завдяки інформації, отриманій унаслідок істотного порушення прав і свобод людини. Перелік істотних порушень прав і свобод людини регламентовано в ч. 2 ст. 87 КПК України. Перелік інших доказів, одержаних завдяки інформації, отриманій унаслідок істотного порушення прав і свобод людини, окреслено в ч. 3 ст. 87 КПК України. Відповідно до положень Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо забезпечення дотримання прав учасників кримінального провадження та інших осіб правоохоронними органами під час здійснення досудового розслідування» від 16 листопада 2017 року, передбачено дві додаткові підстави визнання доказів недопустимими, що стосуються доказів, отриманих під час: виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи у зв'язку з недопущенням адвоката до цієї слідчої (розшукової) дії; виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи, якщо така ухвала винесена слідчим суддею без проведення повної технічної фіксації засідання [1]. Деталізація підстав недопустимості доказів є не цілком вдалою, оскільки розширювати перелік підстав визнання недопустимості кожної процесуальної дії є недоцільним. На нашу думку, раціонально доповнити ч. 3 ст. 87 КПК України базовими правилами, які можна було б застосовувати до всіх процесуальних дій, що вчиняють як на стадії досудового розслідування, так і на стадії судового розгляду. Для з'ясування загальних підстав визнання доказів недопустимими пропонуємо проаналізувати теоретичні напрацювання із цієї проблематики та сформулювати авторську класифікацію таких підстав, запропонувавши відповідні зміни до КПК України.

На думку М. М. Стоянова, попри легальне визначення поняття допустимості доказу й переліку випадків визнання

доказів, отриманих унаслідок істотного порушення прав і свобод людини, недопустимими, слід констатувати, що правила допустимості (недопустимості) доказів не систематизовано в КПК України [2]. Перелік підстав визнання доказів недопустимими є орієнтовним, оскільки не враховує такі підстави, як неналежний суб'єкт доказування, порушення процесуальної форми тощо.

Кримінальна процесуальна діяльність пов'язана з доказовою діяльністю суб'єктів кримінального провадження. Формалізм у визначенні підстав визнання відомостей недопустимими полегшує правозастосування та сприяє реалізації завдань кримінального провадження [2]. Несистематизованість підстав визнання доказів недопустимими призводить до неоднакової правозастосовної практики, неузгодженості інституту недопустимості доказів з окремими його правилами тощо. Розв'язанню зазначених проблем сприяє наукова класифікація підстав визнання доказів недопустимими. Вона має важливе практичне значення для оцінювання доказів. Однак бракує їх законодавчого закріплення, що спричиняє труднощі в оцінюванні доказів. Із цього приводу М. А. Верещагіна зазначає, що закріплення в законі будь-якого переліку порушень у будь-якому разі буде неповним, а отже, і недоцільним [3, с. 70]. Безумовно, чітка конкретизація підстав визнання доказів недопустимими неможлива, оскільки різноманітність допущених порушень, які стають підставою визнання доказів такими, а також їх динамічність породжує нові прецеденти визнання доказів недопустимими. Однак закріплення на підставі класифікації та аналізу базових підстав, на нашу думку, підвищить ефективність механізму визнання доказів недопустимими. Брак такої систематизації призводить до неоднакового застосування норм права та визнання доказів недопустимими на різних підставах. Це спричиняє порушення прав і свобод громадян, покарання невинної або виправдання особи, яка вчинила злочин.

У теорії кримінального процесу є декілька підходів до розрізнення підстав визнання доказів недопустимими. Здебільшого недопустимі докази класифікують залежно від критеріїв, характеру допущеного процесуального порушення. Зокрема, Н. М. Кіпніс [4, с. 27], П. А. Лупинська [5, с. 2],

О. В. Смирнов [6, с. 185] пропонують такі критерії недопустимості доказів:

- неналежний суб'єкт, уповноважений проводити процесуальні дії, спрямовані на отримання доказів;
- неналежне джерело фактичних даних (відомостей, інформації), які є змістом доказів;
- неналежна процесуальна дія, яку використовували для одержання доказів;
- неналежний порядок проведення процесуальної дії, яку застосовано як засіб отримання доказів.

Зазначені критерії є базовими та можуть бути використані як підстава для визнання доказів недопустимими. Водночас аналіз правозастосовної практики й теоретичних напрацювань надає можливість виокремити ширше коло підстав визнання доказів недопустимими, зокрема, яке охоплює:

- наявність можливості перевірити походження фактичної інформації;
- компетентність, обізнаність осіб, від яких вона надходить і які її збирають;
- дотримання загальних правил доказування;
- дотримання правил збирання даних певного виду, які забезпечують від неповноти і спотворень;
- дотримання правил, що гарантують повноту і точність фіксації зібраної інформації у справі;
- відмова від здогадок і припущень [7, с. 39].

Окрім класичних критеріїв, зазначені автори виокремлюють і додаткові підстави визнання доказів недопустимими, а саме: дотримання правил збирання даних певного виду, які забезпечують від неповноти і спотворень, що є правильним, на нашу думку, з огляду на те, що доказування окремого виду доказів має певні особливості й потребує їх урахування. Недотримання їх є підставою для визнання доказу недопустимим.

На відміну від більшості процесуалістів, М. С. Строгович звузив коло критеріїв, виокремивши лише законність джерел отримання, способів збирання та оформлення отримання фактичних даних [8, с. 34]. Водночас С. А. Шейфер розширює коло критеріїв доказами «за чутками». У цьому контексті науковець зауважує, що:

- визнають недопустимими докази, отримані шляхом сприйняття тих об'єктів, у яких сліди злочину можуть бути

відображені спотворено. Доказового значення також не має інформація, походження якої та зв'язок з досліджуваною обставиною неможливо встановити;

– недопустимість доказів може бути спричинена умовами сприйняття доказової інформації. Так, не можуть бути визнані допустимими докази, отримані способами, не передбаченими законом;

– недопустимість доказів породжує неправильний вибір пізнавальних прийомів (їх невідповідність характеру відображеної інформації), застосованих у межах закону, способів отримання фактичних даних. Такі самі наслідки настають тоді, коли слідчий або суд під час отримання доказів довільно змінює поєднання пізнавальних засобів, що полягає в порушенні порядку проведення слідчої дії та призводить до спотворення інформації;

– доказ може бути визнано недопустимим, якщо пізнавальний прийом виявився недостатньо ефективним, тобто забезпечив відображення досить незначної кількості інформації, яку майже не можна використати для встановлення істини [9, с. 43–44].

Інші критерії недопустимості доказів пропонує В. А. Іщенко, який окрім суб'єкта, правомочного проводити процесуальні дії, спрямовані на формування доказів, дотримання вимог процесуальної форми під час формування доказів і надійності фактичних даних, що є змістом доказу, визначає також етичність тактичних прийомів, які використовують для одержання доказів [10, с. 90]. Виокремлення етичності як критерію підстав визнання доказів недопустимими можливе, однак його не варто вважати базовим.

Таким чином, вчені-процесуалісти не сформуvalи єдиний підхід до базових підстав визнання доказів недопустимими. Однак більшість зводить їх до таких: неналежний суб'єкт доказування; неналежне джерело доказів; неналежна процесуальна дія; неналежний порядок проведення процесуальної дії.

У пункті 19 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя» від 1 листопада 1996 року № 9 зазначено, що «згідно зі ст. 62 Конституції України обвинувачення не може ґрунтуватись на припущеннях, а також доказах, одержаних незаконним шляхом. Докази слід визнавати такими, що одержані незаконним шляхом, наприклад, тоді, коли їх збирання й закріплення здійснено або з порушенням гарантованих Конституцією України прав людини

й громадянина, встановленого кримінально-процесуальним законодавством порядку, або не уповноваженою на це особою чи органом, або за допомогою дій, не передбачених процесуальними нормами» [11].

У цій Постанові визначено декілька критеріїв визнання доказів недопустимими, зокрема, якщо їх збирання і закріплення здійснено: 1) з порушенням гарантованих Конституцією України прав людини й громадянина, встановленого кримінально-процесуальним законодавством порядку; 2) не уповноваженою на це особою чи органом; 3) за допомогою дій, не передбачених процесуальними нормами.

На нашу думку, підстави визнання доказів недопустимими можна класифікувати за такими критеріями: за суб'єктом доказування; за стадією кримінального провадження, на якій доказ було отримано; за наслідками, які спричинило визнання доказу недопустимим; за процесуальним джерелом доказу.

На підставі аналізу ч. 1 ст. 93 КПК України, де передбачено, що збирання доказів здійснюють сторони кримінального провадження, потерпілий, представник юридичної особи, щодо якої здійснюють провадження, у порядку, передбаченому КПК України, доцільно запропонувати таку класифікацію недопустимих доказів за суб'єктами доказування:

– недопустимі докази, надані стороною обвинувачення, до яких належать: проведення досудового розслідування слідчим, який не входить до слідчої групи; погодження клопотання прокурором, який не здійснює процесуальне керівництво та не входить до групи прокурорів; проведення тимчасового доступу до речей і документів особою, що не зазначена в ухвалі слідчого судді; проведення розслідування без доручення начальника підрозділу;

– недопустимі докази, надані стороною захисту. За цією підставою докази визнають недопустимими в разі встановлення порушення порядку проведення процесуальних дій стороною захисту: порушення порядку звернення до слідчого судді з клопотанням про тимчасовий доступ; порушення порядку звернення до слідчого судді з клопотанням про проведення експертизи;

– недопустимі докази, надані потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюють провадження: висновки експертів, отримані з порушенням процесуального порядку;

– недопустимі докази, отримані під час реалізації повноважень слідчим суддею, судом: недотримання слідчим суддею вимог щодо обов'язкової фіксації судового засідання під час розгляду клопотань; розгляд клопотання з порушенням правил підсудності; порушення строків розгляду клопотань.

За стадією кримінального провадження недопустимі докази можна поділити на такі, що отримані під час:

- досудового розслідування кримінального провадження;
- судового розгляду справи.

Під час досудового розслідування можна виокремити 3-поміж решти такі підстави визнання доказів недопустимими:

– визнання затримання особи незаконним згідно зі ст. 206 КПК України;

– затримання особи, яке здійснено з порушенням вимог ст. 208–209 КПК України (повідомлення про підозру не вручено впродовж 24 год, однак таку особу продовжує незаконно утримувати вповноважена на те особа);

– вручення повідомлення про підозру з порушення вимог, передбачених ст. 276–287 КПК України (порушення права на захист; вручення повідомлення про підозру не в день його складання).

Під час судового розгляду докази визнають недопустимими в разі:

– отримання відомостей, матеріалів та інших фактичних даних органами досудового розслідування в не передбаченому процесуальним законом порядку чи з його порушенням;

– отримання відомостей, матеріалів та інших фактичних даних органами досудового розслідування внаслідок істотного порушення прав і свобод людини.

За процесуальними джерелами доказів підставою визнання доказів недопустимими є допущення порушень під час:

– фіксації показань. Такими порушеннями може бути не роз'яснення слідчим права на захист під час допиту, неознайомлення з протоколом допиту, відсутність підпису інших учасників допиту тощо;

– фіксації речових доказів. До зазначеної групи належать такі порушення: проведення обшуку без понятих; призначення експертизи без ухвали слідчого судді; проведення слідчих (розшукових) дій за умови, якщо слідчу дію за дорученням провів оперуповноважений, який був свідком учинення злочину;

– долучення до матеріалів кримінального провадження документів. Одним із таких порушень є проведення ревізії без ухвали слідчого судді або порушення порядку долучення матеріалів фотозйомки, звукозапису, відеозапису й інших носіїв інформації;

– долучення до матеріалів кримінального провадження висновків експертів (проведення експертизи без ухвали слідчого судді; направлення особи до медичного закладу для проведення психіатричної експертизи без ухвали слідчого судді).

За юридичними наслідками недопустимі докази поділяють на такі, що тягнуть за собою:

– закриття кримінального провадження. Кримінальне провадження закривають у разі наявності недопустимого доказу в матеріалах кримінального провадження, одержаного з істотним порушенням прав людини і громадянина;

– зміну обсягу повідомлення про підозру або зміну кваліфікації діяння. Обсяг повідомлення про підозру або кваліфікацію діяння змінюють в разі, якщо вбачається, що доказ, який доводить наявність у діянні складу злочину, є недопустимим, а решта доказів свідчать про наявність іншого складу злочину;

– винесення виправдувального вироку. Залежно від доказової сили речового доказу, визнання його недопустимим тягне за собою закриття кримінального провадження у зв'язку з неможливістю доведення вини;

– зміну або скасування вироку в касаційному порядку (у разі встановлення підстав визнання доказів недопустимими внаслідок перевірки законності оскаржуваних судових рішень під час касаційного розгляду).

Таким чином, підстави визнання доказів недопустимими можна систематизувати за суб'єктами доказування: а) надані стороною обвинувачення; б) надані стороною захисту; в) надані потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюють провадження; г) отримані під час реалізації

повноважень слідчим суддею, судом. За стадіями кримінального провадження недопустимі докази можуть бути отримані на стадії досудового розслідування та на стадії судового розгляду. За процесуальними джерелами недопустимі докази одержують під час фіксації показань, речових доказів, матеріалів кримінального провадження, документів, висновків експертів. За юридичними наслідками недопустимі докази поділяють на такі, що тягнуть за собою: закриття кримінального провадження; зміну обсягу повідомлення про підозру або зміну кваліфікації діяння; винесення виправдовувального вироку; зміну або скасування вироку в касаційному порядку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо забезпечення дотримання прав учасників кримінального провадження та інших осіб прав охоронними органами під час здійснення досудового розслідування [Електронний ресурс] : Закон України від 16 листоп. 2017 р. № 2213-VIII. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/card/2213-19>. – Назва з екрана.
2. Стоянов М. М. Система правил допустимості доказів у кримінальному провадженні України [Електронний ресурс] / М. М. Стоянов // Правознавець. – Режим доступу: <http://pravoznavec.com.ua/period/article/68821/%CC>. – Назва з екрана.
3. Верещагина М. А. Процессуальный порядок признания доказательств недопустимыми в ходе предварительного слушания : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Верещагина Мария Александровна. – Челябинск, 2008. – 227 с.
4. Кипнис Н. М. Допустимость доказательств в уголовном судопроизводстве : учебник / Н. М. Кипнис. – М. : Юристь, 1995. – 128 с.
5. Лупинская П. Основания и порядок принятия решений о недопустимости доказательств / П. Лупинская // Российская юстиция. – 1994. – № 11. – С. 2.
6. Смирнов А. В. Уголовный процесс [Электронный ресурс] : учебник / А. В. Смирнов, К. Б. Калиновский. – М. : Норма, ИНФРА-М, 2008. – 704 с. – Режим доступа: http://kalinovsky-k.narod.ru/p/upp/smirnov_kalinovsky_2008.pdf. – Загл. с экрана.
7. Белкин Р. С. Криминалистика и доказывание (Методологические проблемы) / Р. С. Белкин, А. И. Винберг. – М. : Юрид. лит., 1969. – 216 с.
8. Строгович М. С. Избранные труды : в 3 т. / М. С. Строгович. – М. : Наука, 1991. – Т. 3: Теория судебных доказательств. – 300 с.
9. Шейфер С. А. Доказательства и доказывание по уголовному делу: проблемы теории и правового регулирования : науч. пособие / С. А. Шейфер. – М. : Норма, 2008. – 207 с.
10. Іщенко В. Принцип допустимості і достатності засобів кримінального процесуального доказування / В. Іщенко // Право України. – 2003. – № 7. – С. 90–95.
11. Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя [Електронний ресурс] : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 9 листоп. 1996 р. № 9. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0009700-96/print1429967283547219>. – Назва з екрана.

REFERENCES

1. Zakon Ukrainy pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv shchodo zabezpechennia dotrymannia prav uchashnykh kryminalnogo provadzhennia ta inshykh osib prav okhoronnymy orhanamy pid chas zdiisnennia dosudovoho rozsliduvannia: vid 16 lystop. 2017 r. No. 2213-VIII [Law of Ukraine on Amendments to Certain Legislative Acts on Enforcement of Rights of Participants in Criminal Proceedings and Other Persons by Law Enforcement Bodies during Pre-trial Investigation from November 16, 2017, No. 2213-VIII]. (n.d.). *zakon2.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/card/2213-19> [in Ukrainian].
2. Stoianov, M.M. Systema pravyl dopustymosti dokaziv u kryminalnomu provadzhenni Ukrainy [The system of rules of admissibility of evidence in the criminal proceedings of Ukraine]. *Pravoznavets, Lawyer*. Retrieved from <http://pravoznavec.com.ua/period/article/68821/%CC> [in Ukrainian].
3. Verescagina, M.A. (2008). Processualnyi poriadok priznaniia dokazatelstv nedopustimymi v hode predvaritel'nogo slushaniia [The procedural order of admitting evidence is inadmissible during the preliminary hearing]. *Candidate's thesis*. Cheliabinsk [in Russian].
4. Kipnis, N.M. (1995). *Dopustimost dokazatelstv v ugovnom sudoproizvodstve [Admissibility of evidence in criminal proceedings]*. Moscow: Yurist [in Russian].
5. Lupinskaia, P. (1994). Osnovaniia i poriadok priiniatii reshenii o nedopustimosti dokazatelstv [Grounds and procedure for making decisions on the inadmissibility of evidence]. *Rossiiskaia yusticiia, Russian justice, 11* [in Russian].
6. Smirnov, A.V., & Kalinovskii, K.B. (2008). *Ugolovnyi process [Criminal process]*. Moscow: Norma, INFRA-M. Retrieved from http://kalinovsky-k.narod.ru/p/upp/smirnov_kalinovsky_2008.pdf [in Russian].
7. Belkin, R.S., & Vinberg, A.I. (1969). *Kriminalistika i dokazyvanie (Metodologicheskie problemy) [Forensic science and proof (Methodological problems)]*. Moscow: Yurid. lit. [in Russian].
8. Strogovich, M.S. (1991). *Izbrannye trudy [Selected Works]*. (Vols. 3). Moscow: Nauka [in Russian].
9. Sheifer, S.A. (2008). *Dokazatelstva i dokazyvanie po ugovnomu delu: problemy teorii i pravovogo regulirovaniia [Evidence and Evidence in a Criminal Case: Problems of Theory and Legal Regulation]*. Moscow: Norma [in Russian].
10. Ishchenko, V. (2003). Pryntsyp dopustymosti i dostatnosti zasobiv kryminalnogo protsesualnogo dokazuvannia [Principle of admissibility and sufficiency of means of criminal procedural proof]. *Pravo Ukrainy, The law of Ukraine, 7*, 90-95 [in Ukrainian].
11. Postanova Plenumu Verkhovnoho Sudu Ukrainy pro zastosuvannia Konstytutsii Ukrainy pry zdiisnenni pravosuddia: vid 9 lystop. 1996 r. No. 9 [Resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine on the application of the Constitution of Ukraine in the administration of justice from November 9, 1996, No. 9]. (n.d.). *zakon4.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0009700-96/print1429967283547219> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редколегії 14.09.2017

Osetrova O. – *Ph.D in Law, Senior Research Fellow of the Scientific Laboratory on the Problems of Pre-Trial Investigation of the National Academy of Internal Affairs, Kyiv, Ukraine;*

Syzonenko A. – *Ph.D in Law, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Criminal Law of the National Academy of Internal Affairs, Kyiv, Ukraine;*

Bryskovska O. – *Ph.D in Law, Senior Research Fellow, Leading Research Fellow of the Scientific Laboratory on the Problems of Pre-Trial Investigation of the National Academy of Internal Affairs, Kyiv, Ukraine*

Grounds for Recognizing Evidence Inadmissible in Criminal Proceedings

The article is devoted to analyze the theoretical and legal consolidation of inadmissibility of evidence based on certain features. Much attention is given to characterized the main grounds for recognizing an inadmissible evidence. It is stated that in the theory of criminal process, there are several approaches to such a classification, which necessitates their research in order to form the idea of the volume and instead of the institution of the inadmissibility of evidence. The systematization of the grounds for the recognition of inadmissible evidence will cover the entire set of rules on the inadmissibility of evidence.

The Criminal Procedure Code establishes the notion of inadmissibility of evidence, which emphasizes that the main reason for the admission of evidence to be inadmissible is a significant violation of human rights and freedoms guaranteed by the Constitution and laws of Ukraine, international treaties, the consent to be bound by which is provided by the Verkhovna Rada of Ukraine, as well as any other evidence obtained through information obtained as a result of a substantial violation of human rights and freedoms. The article deals with approaches to the classification of grounds for the recognition of evidence inadmissible in the theory of criminal process. The existing classifications and systematized grounds for the recognition of evidence are inadmissible under the subjects of proof; by the stages of criminal proceedings; by procedural sources; the legal consequences of the recognition of evidence are inadmissible.

The rules of admissibility (inadmissibility) of evidence are not systematized in the CPC of Ukraine. The list of grounds for admitting evidence is inadmissible as indicative, since it does not take into account such grounds for the recognition of evidence as inadmissible as an inappropriate subject of evidence, violation of the procedural form, etc.

All criminal procedural activities are in some way combined with the evidence of criminal activity of the subjects of criminal proceedings. Formalism in identifying the grounds for the inadmissibility of information facilitates enforcement and ultimately contributes to the achievement of the objectives of criminal proceedings.

Keywords: inadmissibility, criteria, procedural form, grounds, classification, proceedings, stage, subjects, party defense, gathering evidence, victim, representative of a legal entity, party prosecution, pre-trial investigation, judicial review.